

VUILWASSENEN

Leesexemplaar

Luister hier naar Noors lievelingsliedje 'A Million Dreams'.



© 2023, Dempsey Hendrickx, Bruno Claeys en Pelckmans Uitgevers nv
pelckmans.be
Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

Omslagontwerp: An Eisendrath – Studio Anorak
Illustraties: Bruno Claeys
Vormgeving: Pelckmans Uitgevers

D/2023/0055/351
ISBN 978 94 6337 639 6
NUR 283
THEMA YFB, YFN, YFHD, YFHK, 5AJ

Ook verkrijgbaar als:
Luisterboek: ISBN 978 94 6310 792 1

pelckmans.be



facebook.com/pelckmans.be



twitter.com/Pelckmans_be



instagram.com/pelckmans.be
instagram.com/dempsey.hendrickx
instagram.com/brunoclaeys

VUILWASSENEN

het geheim van de witwasvezels

Dempsey Hendrickx

Met illustraties van Bruno Claeys

P E L C K M A N S

Leesexemplaar

BEGINLEIDING

Een wasserette. Een willekeurige weekdag. Ruim voor de openingsuren.

‘Doe niet zo **GEQUE** met dat schilderij! Hang het gewoon bij de rest en kom mij dan weer helpen!’
Er klinkt gestommel en bedrijvigheid. Er wordt iets verschoven en iets getimmerd.

‘Ik neem ondertussen deze vrolijke violetkleurige **JURQUE** om te gooien. Hangen jullie ook ineens een wit **DOEQUE** op?’

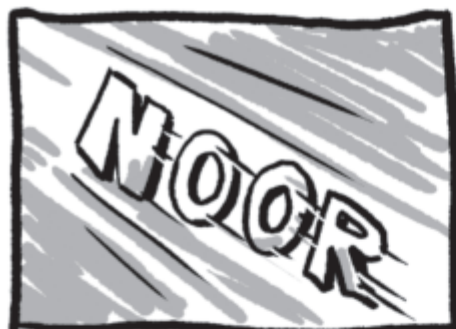
Meer gestommel en gesjouw.

En dan klinkt het alsof iemand een krakende ladder beklimt en een kapotte lamp vervangt.

‘Wacht. Horen jullie dat ook?’

Het wordt muisstil.

‘Die stem ... dat lijkt wel de stem wel van ...’





HOOFDSTUK 1

KEELKREET

NOOOOR!

Noor wordt geslingerd tegen muren, kaders, ramen, glazen, beeldjes, een schilderij van vlekken met een gouden plaatje onder, de piano waar de zwarte lak op verschillende plekken al een beetje weg is waardoor er scherpe splinters uit komen, plantjes (kleine), planten (grote).

Tegen de ijskast, platenkast, kleerkast, bezemkast, boekenkast, gitaarkast, prijzenkast, jaloeziekast, medicijnkast, spelletjeskast, een niet uitgespoelde schilderskwast.

Steeds harder en harder beukt Noor ... huh?

Oh nee, wacht. Wacht! Niet panikeren.

Blijf rustig. Het is niet wat je denkt.

Noors lichaam wordt natuurlijk niet rondgeslingerd zoals een tennisbal in een razende, ronddraaiende wasmachine. Nee, Noor is zelf nog volledig intact.

Het gaat hier om het geluid van de naam Noor. De klank.
De klank die een meisje, 10 jaar geleden, voor het eerst
hoorde van haar mama Elisabeth en papa Frederik.

Toen woonden ze nog met hun drietjes gezellig onder
één dak.

Frederik schreef toen zelfs nog gedichten aan zijn vrouw.

Dan dimde hij de lichten, liet kaarsjes branden en
ging voor haar staan:

LIEVE LIEVERD

JOUW BLIK IS
OOGVERBLINDEND

STREEL ME
FLUWELEMAAL

TERWYL ONS VERHAAL
NOG NAZINDERT

Dan blies hij de kaarsjes uit.

En werd het donker.



Sedert 8 jaar roepen haar ouders Noors naam apart.

Elk in hun eigen huis.

Elk op hun eigen manier.

Of tegen elkaar, wanneer ze afspreken om te praten over hun dochter. Want dat lukt hen nog goed. Volgens haar mama zelfs beter dan vroeger.

Die gesprekken hoort Noor nooit, maar ze weet wel dat het soms over haar pianolessen gaat. Of om vakanties te regelen, zodat Noor eigenlijk twee keer op vakantie kan.

Of over kappersbeurten. Over splinternieuwe sportschoenen.

Of gewoon om te roddelen.

Noor is er honderd procent, bijna, zeker van dat ze ... misschien roddelen.

Dat kan niet anders, want het zijn volwassenen.

Dan roddelen ze sowieso, misschien, over het al dan niet mogen eten van ijsjes!

Want van papa mag Noor nooit ijsjes eten.

Of ja, misschien echt heel soms een uitzonderlijk keertje.

Maar iedereen weet dat 'MISSCHIEN ECHT HEEL SOMS EEN UITZONDERLIJK KEERTJE' in een discussie met ouders hetzelfde is als ... nooit.

Haar papa vindt ijsjes te duur. Hij gaat niet betalen voor bevroren water met een smaakje.

Terwijl je ook gewoon kan wachten tot het winter is.

Dan kan je gratis en voor niks aan bevroren water likken.

MAAR NIET AAN HET GELE!

Want Noor lust geen citroen.



In de week dat Noor bij haar mama is, spelen ze altijd samen in het park om de hoek.

Haar papa heeft nooit tijd om met haar naar het park te gaan.

Frederik ligt vaak gewoon in de zetel te rusten.

Niet dat hij in het huis veel doet.

Want Noor moet zelf altijd de afwas wegzetten.

Of ja, altijd ... het is te zeggen. Misschien echt heel soms een uitzonderlijk keertje niet. Maar ook hier geldt de regel dat 'MISSCHIEN ECHT HEEL SOMS EEN UITZONDERLIJK KEERTJE NIET' eigenlijk gewoon altijd is. En bij mama, nooit!

Behalve op het moment wanneer mama met papa heeft gepraat, dan moet Noor ineens, uit het niets, de afwas uitladen. Borden, glazen EN bestek. Gelukkig

doet mama de dag erna weer alles zelf en kan Noor terug rustig op haar kamer gaan tekenen.

Dat doet ze het liefst. Krabbelen. Schetsen. Kleuren.

Dan voelt ze zich helemaal **VRIJ**.

Geen regels of lijntjes waarbinnen ze moet blijven.

Ze kan doen wat ze maar wil, zonder dat een volwassene zegt 'DAT KAN NIET!', of 'JE BENT OUD GENOEG OM TE WETEN DAT ROZE PINGUÏNS NIET BESTAAN'.

In haar eigen verzonnen wereld voelt ze zich het veiligst.

Fouten bestaan zelfs niet.

Want alles kan en mag.

Zeker

ROZE PINGUÏNS!

Als Noor niet aan het tekenen is, tokkelt ze op de piano bij haar papa.

Daar wordt vooral ook papa vrolijk van.

Niet dat Noor zich niet amuseert als ze op haar piano speelt.

Maar ze vindt de lessen vermoeiend. Het 'ALLE DAGEN OEFENEN'.

Het duurt ook altijd zo lang vooraleer ze iets in één stuk door kan spelen.

Soms begint ze een stuk en gaat het supergoed, tot het moment dat ze er één noot naast zit. Dan moet

ze van Mr. Tokkelmans, haar pianoleraar, helemaal opnieuw beginnen.

‘Je moet spelen wat er staat,’

zegt Mr. Tokkelmans altijd.

‘Geen extra noten verzinnen.

Dat is voor later als je groot bent.’

Terwijl ze Mr. Tokkelmans nog nooit zélf noten heeft weten verzinnen.

Of ritmes. Of liedjes.

Hij speelt elke keer dezelfde stukken van

Bah!

(Bach, volgens Mr. Tokkelmans)

of Mozaag (Mozart, volgens

Mr. Tokkelmans).

Zonder fouten. Of kleur.



Johann S. Bah!

Hij speelt die stukken zo extreem ...

grijs. Volgens Noor komt daar de

term ‘iets grijsdraaien’ vandaan. Omdat je iets zodanig vaak herhaalt en foutloos probeert af te spelen, vergeet je het kleur te geven.

‘Waarom zou je zelf muziek verzinnen, als er zulke meesterlijke muziekstukken bestaan?’ antwoordt hij



altijd als Noor vraagt of ze eens iets mag proberen.

‘Leer maar eerst foutloos spelen,

“OPNIEUW”
“EN”
“OPNIEUW”
“EN”
“OPNIEUW”

Krampachtig speelt ze dan hetzelfde stuk opnieuw en opnieuw en opnieuw, tot haar vingers soms in een kramp schieten en ze thuis niet meer kan tekenen.

En dat meisje, Noor, die zit nu gewoon rustig op haar slaapkamer.

Op haar gedekt bed. In kleermakerszit.

Niet dat zij een kleermaker is, maar zo zitten mensen soms.



Het is te zeggen, niet álle mensen.

Noors opa zit bijvoorbeeld nooit zo. Dat lukt hem niet meer sinds hij is geopereerd aan zijn rechterknie. Hij was gevallen omdat hij dacht dat hij een professionele wielrenner was.

En nu kan hij dus niet meer met zijn benen in de knoop zitten.

Wel met zijn armen!

Zo zit hij vaak in de zetel als hij op Noor past.

Met zijn armen gekruist, in de knoop, over elkaar.

En dan kijkt hij naar zijn lievelingsprogramma op tv.

Met zijn ogen dicht.



Terwijl Noor op haar bed zit, weerklinkt haar lievelingsliedje *A million dreams* door de gele hoofdtelefoon, die al een half uur tegen Noors hoofd gedrukt staat.

*'... the dark, through the door
through where no one's been before'*

Haar lippen mompelen mee met het liedje en met haar linkerhand ...

'I don't care,

I don't care,

so call me crazy'

... krast ze hevig met een blauw krijtje heen en weer over een vel papier.

'We can live in a world that we design'

Ze tekent een reusachtige blauwgevederde vogel, vliegend over vaniglo's (vanille-iglo's).

Met op de rug twee mensen die likken aan de vaniglo's wanneer de vogel erlangs scheert.

'Cause every night I lie in bed

the brightest colours fill my head'

Haar grijsgroene ogen keuren de tekening terwijl ze het blauwe krijtje vervangt door het nog maar half zo grote roze.

'A million dreams

are keeping me awake ...'





HOOFDSTUK 2

BOOSSCHAPPER

De klank van haar naam
stuitert nog altijd door heel
het huis.

Een naam die meesurft op
de geluidsgolven.

Maar de naam botst telkens
tegen een gele hoofdtelefoon.



Rond de monding van de oorspronkelijke Noorstream,
ter hoogte van het gezicht van Noors papa, zien we nu
hoe twee wenkbrauwen zich fronsen. Een koudefrons.
Gevolgd door een diepe zucht. Een soort van noorder-
wind, gemakkelijk 7 Beaufort. Maar zo beau is het
niet, eerder beu.

Frederik is het nu echt beu.

Hij staat te zuchten en klagen beneden in de keuken,

terwijl hij koekjesdeeg aan het kneden is. Zijn gladgeschoren kin is ondertussen al bedekt met bloem, omdat hij moest nadenken wat de volgende stappen nu weer waren.

Terwijl er over zijn rechterschouder een propere handdoek gedrapeerd ligt, zodat hij zijn handen niet aan zijn beige, geruite hemd moet vegen.

Met zijn heupen naar achteren gekanteld zodat zijn bruiere broek niet vuil wordt, blijft Frederik geïrriteerd roepen:

NOOOOOOR!!!

Hij wil zijn handen uit zijn mouwen schudden om ze onder de kraan te wassen, waardoor hij er al snel uitziet als een amateuristische volleyballer die de bal wil redden, na een harde smash van over het net.

Zijn hemd, dat hij deze ochtend netjes in zijn broek had gestoken, komt hierdoor uit zijn broek. Ondertussen zit zijn riem al op het vijfde gaatje (twee zomers geleden nog op het derde gaatje).

Maar dat is nog niet zo erg.

Onbewust stoot hij in zijn brute bewegingen tegen de tekening

